

‘Eens per maand roep ik:
 ‘En nú wil ik dat
 je je troep opruimt!
 Anders gooi ik
 alles in de sloot’

Het huis van Angelique Klok (49) staat volgestouwd met spullen. Haar man Hans (50) kan namelijk niks weggooien en zij wordt zo langzamerhand gek van de ‘rommel’ in huis.

Angelique: “‘Dit is écht het laatste, hè? Ik ben het spuugzat,’ is mijn standaard-reactie als Hans thuiskomt met zijn zoveelste vondst. Hij neemt van alles mee: schilderijtjes, lego, theemokken en zelfs borden die bij een bushalte hebben gestaan. Ik hoop elke keer weer duidelijk te maken dat mijn grens wat betreft de troep in huis écht is bereikt, maar meestal werkt het averechts. Hans kijkt me dan geërgerd aan en reageert met een: ‘Ja-haaaa.’ Nog geen twee dagen later vind ik vervolgens zijn 1.699ste ansichtkaart in de brievenbus. ‘Ja, maar een kaartje is iets anders en het is een heel bijzonder kaartje,’ sputtert hij dan tegen. Waarop ik zeg: ‘Het kan mij niks schelen of het nu een schilderijtje, een munt of

een ansichtkaart is, en wat de waarde er ook van mag zijn. Het gaat mij erom dat er steeds meer spullen in mijn huis komen. Er moet gewoon een keer een stop op.’”

Schoonmaken

“Tijdens één van onze eerste afspraken, 26 jaar geleden, vertelde Hans dat hij verzamelde, vooral spullen van Loosduinen – een stadsdeel in Den Haag – waar hij is geboren en getogen. Hans sprak er met veel passie over en dat vond ik mooi. Hoewel ik dus ergens wel wist waar ik aan begon, dacht ik dat het wel zou meevallen. Hoeveel zou je nou helemaal kunnen verzamelen over Loosduinen? Maar toen gingen we samenwonen... Wát een enorme hoeveelheid

spullen bleek hij te hebben en vooral: wat een hoop oude meuk. Naast spullen van Loosduinen kwamen er stapels munten, bankbiljetten, schilderijtjes, poststukken, mokken en allerlei oude snuisterijen tevoorschijn. Meteen vragen of hij hiermee wat vuilniszakken wilde vullen durfde ik niet, dus mijn eerste eis was: geen spullen van Loosduinen of andere verzamelobjecten in de woonkamer. Daar ging Hans heel gemakkelijk mee akkoord. Hij stelde zelfs voor om wat van zijn verzameling te verkopen, zodat we van dat geld nieuwe meubels konden aanschaffen. Het was een hoopvol begin, maar na een tijdje kwam er toch steeds meer nieuwe troep bij. Hans’ spullen verspreidden zich langzaam over onze gehele woning.” ▶

‘Als ik hem zeg dat de grens wat betreft de troep in huis écht is bereikt, werkt dat juist averechts’

HOARDERS

Bij Hans beperkt de rommel zich tot een aantal ruimtes, maar bij echte hoarders (Engels voor ‘obsessieve verzamelaars’, red.) komen zelfs de veiligheid en gezondheid in gevaar,” aldus professional organizer Manita Overweg. En het risico dat het echt uit de hand loopt is groter als hoarders alleen wonen. “Chronische verzamelaars die samenwonen worden vaak nog gecorrigeerd door een partner.” Als organizer probeert Manita hoarders en hun eventuele huisgenoten te helpen door hen ertoe te bewegen ‘los te laten’. “Deze hulp wordt meestal ingeroepen door familieleden of

In de sloot

“Na de verbouwing in ons nieuwe huis heb ik gezegd: ‘Ik wil vanaf nu écht niks meer van jouw rommel in mijn woon- of slaapkamer zien. En zodra er toch iets in komt, gooi ik het er meteen uit.’ Er staat een vitrinekast in de gang, daar mag hij dingen in zetten, net als boven in zijn werkkamer, in de wc en op de vliering. Op deze plekken hangt en staat het dan ook vol. Zolang het minimaal in mijn zicht is én hij alles een beetje netjes houdt, kan ik er nog enigszins mee leven. Maar elke vorm van orde ontbreekt. Ja, Hans vindt dat er orde in zit, maar zijn orde is niet die van mij. Het is hier een stapel, daar een stapel en zijn bureau ligt bezaaid met munten, poststukken en losse theelepeltjes. Verder staan er schilderijen op de grond in de gang, omdat er nergens aan de muur nog een plekje is en ik ook niet wil dat hij op elke lege plek een spijker in de muur slaat. Zijn gedrag werkt mij compleet op de zenuwen. Een paar weken geleden hebben we er nog flinke woorden over gehad; dat gebeurt meestal eens per maand. ‘En nú wil ik dat je je troep opruimt!’ roep ik dan. ‘Anders gooi ik

alles in de sloot of op een stapel en zet ik de fik erin.’ Natuurlijk zou ik dat nooit doen, maar ik hoop zo wél tot hem door te dringen. Uiteindelijk ruimt Hans na zo’n uitbarsting de boel wat op. Hij maakt stapels, stopt dingen in mappen en dan ziet het er weer redelijk uit. Het is alleen de vraag hoelang het zo blijft. Spullen wegdoen is zo’n beetje het ergste wat ik van hem kan vragen. Hans denkt altijd dat iets nog wel van pas kan komen. Ook hebben veel spullen voor hem een bepaalde emotionele waarde. Hij heeft bijvoorbeeld een schilderijtje dat ik afschuwelijk vind. Een nicht van hem is er weg van, dus denk ik: geef het lekker aan haar. Maar ook dat schilderijtje mag absoluut niet weg. Hans’ drang naar het bewaren van spullen is een soort verslaving. Een ‘klokkentic’, zeg ik altijd. Zijn vader verzamelde ook en kon, net als Hans, ook niks wegdoen.”

Dure hobby

“Hans’ verzamelingen zorgen niet alleen voor troep, er gaat ook veel tijd en geld in zitten. Voordat wij elkaar leerden kennen, bezocht hij al vaak beurzen voor verzamelaars. Toen we een tijdje samen waren,

vroeg Hans aan me of ik zin had om eens mee te gaan naar zo’n beurs. Het leek me wel grappig, maar het was eerder vreemd en saai: er liepen bijna alleen maar mannen rond en het duurde uren. ‘Ben je nou nóg niet klaar?’ vroeg ik, als Hans de zoveelste bak met ansichtkaarten aan het doorspeuren was. Op een gegeven moment vond hij twee bijzondere exemplaren die hij per se wilde hebben. Ik was op dat moment wel klaar en in de hoop dat we daarna naar huis zouden gaan, zei ik: ‘Je krijgt die twee kaarten van mij.’ Toen ik vervolgens hoorde hoe duur ze waren, viel ik bijna steil achterover. ‘Hóéveel?!’ riep ik, terwijl ik de man achter de tafel verschrikt aankeek toen hij zei dat hij 125 gulden van me kreeg. Maar beloofd is beloofd, en Hans was als een kind zo blij met zijn nieuwe aanwinsten. Inmiddels hebben we twee studerende kinderen en een hypotheek en kunnen we ons niet ook nog eens allerlei uitgaven aan Hans’ verzameling veroorloven. Gelukkig begrijpt hij dat zelf ook en bij dure aanwinsten die hij écht heel graag wil hebben, overlegt hij of vraagt hij ‘of het mag’. Een van die aanwinsten was een bord dat ooit op een

huisgenoten. De verzamelaar of bewaarder heeft zelf vaak ook wel last van zijn eigen gedrag en van alle spullen om hem heen, maar niet zo veel dat hij zelf hulp inschakelt. Hoarders zien veel meer waarde en mogelijkheden in hun spullen dan andere mensen. Soms kunnen ze echt in paniek raken bij alleen al de gedachte aan dat er iets wordt weggegooid." Een tip van Manita is om kleine stapjes te nemen. "Begin met bijvoorbeeld tien items per dag. Of door een cijfer van nul tot tien aan de spullen te geven. Zo went het brein aan het idee dat bepaalde spullen minder belangrijk zijn." Kijk voor meer informatie op de site van Manita: utime.nl.

oude stoomtrein heeft gezeten. Dat ding kostte 250 euro, maar is wel vrij exclusief. Ik vind het een van de vreemdste dingen die we in huis hebben, maar hij is er weg van. Ik wil hem dat niet ontnemen."

Verstoppen

"In plaats van dat er spullen weggaan, lijkt het juist alsof het steeds erger wordt. Laatst heeft Hans bijvoorbeeld zijn bankbiljetten- en oude legoverzameling weer opgepakt. Ik heb hem echt gesméékt om het dit keer binnen de perken te houden, want vooral die laatste is behoorlijk prijzig. Heel soms stá ik erop dat hij iets weggooit. Een poosje terug heeft hij nog een doos munten weggedaan, maar dan begint-ie een paar weken later vrolijk opnieuw! Daar word ik wel wanhopig van. Het zorgt er ook voor dat ik heel onaardig ga doen over zijn spullen. Het theelepeltje aan de muur in de gang bijvoorbeeld... Ik vertel minimaal één keer per week hoe spuuglelijk en oubollig ik dat ding vind en zeg dan dat-ie het echt niet moet wagen om met nog meer lepeltjes thuis te komen. Laatst kwam hij weer aanzetten met een kitscherig goudkleurig

muziekdoosje in de vorm van een vogelkooitje. 'Wat heb je nou weer meegenomen?' reageerde ik vol afschuw. Hans snapt helemaal niks van zo'n reactie, want hij vindt dat soort oude dingen prachtig. Ik heb toen gezegd; 'Oké, je mag hem houden, maar hij gaat wél in je eigen kast.' Zodra er dan iets anders binnenkomt - vorige week kreeg hij bijvoorbeeld een apparaat van een oude stoomtreinmaatschappij - grijp ik mijn kans. Dan denk ik: prima, ik vind dat apparaat niet mooi, maar ik vind dat vogelkooitje nóg lelijker. Dan gooi ik het vogelkooitje in een tasje en zet ik het op de vliering in de hoop dat Hans er niks van merkt, omdat hij in de ban is van zijn nieuwe aanwinst. Meestal mislukt dat. 'Ik mis iets,' zei hij in dit geval een paar dagen later al. Desondanks zou ik nooit iets stiekem weggooien. Wel probeer ik dingen tegen te houden. Laatst zag-ie op Marktplaats een wanstaltig schilderij: 'O nee,' zeg ik dan. 'Al ga je op je kop staan, dat komt er niet in!' Hans heeft er heel wat voor over om bepaalde items te bemachtigen. Eén keer kreeg-ie me zelfs zo gek dat ik met hem meeding om iets op te halen. Hij wilde naar Friesland voor een schilderijtje en lokte me mee door te zeggen dat we ook naar een leuk marktje zouden gaan en een hapje eten. Zo'n marktje is dan best leuk, maar als ik dan vervolgens dat schilderijtje zie, denk ik: zijn we daar helemaal voor naar Friesland gereden? En toch is het ook dubbel. Als ik zie hoe gelukkig hij ervan wordt, geniet ik daar van. Wanneer Hans over zijn spullen vertelt, glimt hij van trots. Ik mopper dus veel, maar misgun het hem niet. Ik heb ook mijn eigenaardigheden en Hans is een heel lieve man. Hij heeft alles voor me over. Zolang mijn slaapkamer en woonkamer leefbaar blijven, kan ik er wel mee omgaan. Hem voor het blok zetten - 'Je verzameling eruit of ik eruit' - zou ik alleen doen als het op een gegeven moment écht de spuigaten uitloopt. Al weet ik wel dat als ik dat zou doen, hij voor mij zou kiezen. Zo erg is het gelukkig nog niet." ■

MEER LEZEN?

BOEK YOU CAN BUY HAPPINESS (AND IT'S CHEAP), TAMMY STROBEL

Tammy Strobel kwam erachter dat zij niet haar spullen bezat, maar dat al haar spullen háár bezaten. Want ze moest hard werken om ze te kunnen kopen, ze moest ze afstoffen, opruimen, repareren... Ze verkocht haar huis, bijna al haar spullen, en werd in en in gelukkig in een huisje van 25 m².

BOEK ONTSPULLEN, JAMES WALLMAN

In dit boek legt James Wallman uit waarom we niet gelukkig worden van spullen. Je kunt beter dingen dóén dan dingen hebben. Ervaringen maken herinneringen die blijvend zijn, terwijl het geluksgevoel dat je krijgt als je iets koopt veel korter duurt.

WEBSITE

Op de website van de Nederlandse Beroepsvereniging van Professioneel Organizers nbpo.nl vind je veel informatie en opruimcoaches in de buurt.

YOUTUBE

Op het YouTube-kanaal #MarieKondo staan allerlei filmpjes van over de hele wereld, van mensen die opruimen volgens de KonMari-methode. Marie Kondo is een beroemdheid in Japan dankzij haar boek *Opgeruimd*. Al jaren werkt ze als opruimcoach en tegenwoordig ook buiten Japan.

APP

Met de gratis *iKringloop*-app wisselen buurtgenoten spullen met elkaar uit. De app deelt geplaatste items rechtstreeks met medegebruikers, tweedehands-winkels en andere belanghebbenden, zodat de spullen snel kunnen worden opgehaald. In drie stappen maak je een foto, categoriseer of geef je aan in welke conditie je item is en deel je het met de mensen die jouw spullen willen.